

Sygnatura akt VI Ka 925/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 grudnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Marcin Mierz (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r.

sprawy **P. G. syna H. i P.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 lipca 2014 r. sygnatura akt IX K 247/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcia z punktów 2 i 3;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt VI Ka 925/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 19 grudnia 2014 roku

P. G. oskarżony został o to, że w dniu 10 marca 2013 roku w K. na ulicy (...) - K. kierował samochodem marki K. (...) o nr rej (...) na drodze publicznej nie stosując się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. akt IX K 1050/11 z dnia 5 października 2011 roku zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres sześciu lat, w czasie od 13 października 2011 roku do 13 października 2017 roku, to jest o popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k..

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 roku (sygn. akt IX K 247/14) Sąd Rejonowy w Gliwicach orzekł, co następuje:

1. uznaje oskarżonego P. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 244 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat

próby;

3. na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

4. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz obciąża go opłatą w kwocie 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych.

Apelację od tego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż względem P. G. możliwe jest sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej, podczas gdy dowody przeprowadzone w sprawie oraz poczynione na ich podstawie ustalenia prowadzą do wniosku przeciwnego, co skutkowało warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator w apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W toku rozprawy odwoławczej oskarżyciel zmodyfikował wnioski apelacji postulując zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego oraz orzeczenia o karze grzywny wymierzonej oskarżonemu w oparciu o przepis art. 71 § 1 k.k..

Sąd zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz wywiedzionej apelacji prowadzić musiała do uznania, że apelacja ta pozostaje zasadna. Zasadnie kwestionował oskarżyciel orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności z tą jednak różnicą, że do wydania błędnego w tym zakresie wyroku doszło nie w efekcie błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia, lecz w konsekwencji nieprawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia nie pozostawały błędne w zakresie, który rzutować mógłby na nieprawidłowe rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego. Trafne skądinąd argumenty apelacji prowadzić muszą do wniosku o błędnej ocenie okoliczności mających wpływ na wymiar kary i orzeczeniu wobec oskarżonego P. G. kary rażąco niewspółmiernie łagodnej poprzez zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W tych okolicznościach brak było potrzeby uchylania zaskarżonego wyroku i przekazywania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, jak postulował w apelacji oskarżyciel, lecz dopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów prawa, a wręcz celowe z punktu widzenia zasad ekonomiki procesowej pozostawało dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia. Jak już wspomniano, wobec niedopatrzania się przez sąd odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na orzeczenie o karze poprzez jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem wykonania, zastosowania nie znajdowała określona w art. 454 § 2 k.p.k. reguła *ne peius* uniemożliwiająca dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia. Jak przyjmuje się w orzecznictwie sądów, reguła z art. 454 § 2 k.p.k. dotyczy zmiany ustaleń faktycznych przez redukcję katalogu okoliczności łagodzących oraz uzupełnianie katalogu okoliczności obciążających, a więc jedynie ustaleń mających wpływ na zaostrzenie kary (...). Sąd odwoławczy może przy tym dokonywać odmiennych aniżeli sąd pierwszej instancji ocen ustalonych okoliczności, nadawać tym samym okolicznościom większe lub mniejsze

znaczenie, pod warunkiem tylko, że katalog tych okoliczności nie ulega zmianie, a więc nie dochodzi do rozszerzenia katalogu okoliczności obciążających lub zmniejszenia katalogu okoliczności łagodzących wymiar kary. Takie bowiem rozszerzenie lub zmniejszenie uznane być musi za nowe ustalenie faktyczne. (...) (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2013 r., IV KK 395/12, Prok.i Pr.-wkl. 2013/7-8/15LEX nr 1313138). Pomimo zatem dostrzeżenia przez Sąd Okręgowy błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy jednej z okoliczności faktycznych błędnie podniesionej także w apelacji prokuratora, odmienne ustalenie tej okoliczności przez sąd odwoławczy nie mogło prowadzić do zastosowania reguły z art. 454 § 2 k.p.k., skoro prawidłowe, a poczynione przez sąd odwoławczy ustalenie pozostaje dla oskarżonego wręcz korzystniejsze niż wynikające z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Nie zaistniała zatem wskazana w cytowanym wyżej orzeczeniu Sądu Najwyższego sytuacja w której w efekcie poczynienia przez sąd odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych doszło do rozszerzenia katalogu okoliczności obciążających i redukcji okoliczności łagodzących. Nie doszło zatem w sprawie niniejszej do wskazanej w art. 454 § 2 k.p.k. sytuacji w której w efekcie odmiennych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd odwoławczy doszło do zredukowania katalogu okoliczności łagodzących oraz uzupełniania katalogu okoliczności obciążających. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że poczynił sąd odwoławczy korzystniejsze dla oskarżonego ustalenie faktyczne pozostawałoby niecelowe w sytuacji, gdy pomimo tych ustaleń sąd drugiej instancji za właściwe uznał orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a jednocześnie Sąd Rejonowy pomimo poczynienia ustaleń dla oskarżonego mniej korzystnych nie zdecydował o orzeczeniu wobec jego osoby kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Stanowiące podstawę orzeczenia ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonego nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonego uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy pod uwagę wziął całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów poddając je ocenie zgodnie z ustawowymi kryteriami. Oskarżony nie kwestionował ani na etapie postępowania przygotowawczego, ani też przed sądem swojego sprawstwa w zakresie zarzuconego jego osobie, a następnie przypisanego zaskarżonym wyrokiem przestępstwa. Wina jego w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości.

Przechodząc do argumentacji zawartej w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego stwierdzić trzeba, iż zasadnie podniósł w środku odwoławczym prokurator, iż jedyną karą jaką wobec oskarżonego w realiach niniejszej sprawy należało orzec z uwagi na cele jakie kara ta powinna odnieść nie tylko wobec oskarżonego, lecz także społeczeństwa, pozostaje kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Orzeczenie kary innego rodzaju nie byłoby w stanie doprowadzić do osiągnięcia celów kary.

Na wstępie podkreślić jednak trzeba, że nie ma racji oskarżyciel, gdy w środku odwoławczym podnosi, iż oskarżony był już karany za przestępstwo z art. 244 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 czerwca 2004 roku (sygn. akt III K 1123/02). Na wyrok ten powołał się również Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia błędnie nie dostrzegając nadto, iż orzeczeniem tym przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k.. Rzecz jednak w tym, że już w dacie wyrokowania w niniejszej sprawie w dniu 9 lipca 2014 roku skazanie tymże wyrokiem uległo zatarciu z mocy prawa. Wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat dwóch, karę grzywny, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenie pieniężne. Orzeczenie to stało się prawomocnie z dniem 7 lipca 2004 roku. Zgodnie natomiast z art. 76 § 1 i 2 k.k., stanowiącym przepis szczególny wobec przepisów Rozdziału XII kodeksu karnego regulującego zatarcie skazania, skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Jeżeli jednak wobec skazanego orzeczono grzywnę lub środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania; nie dotyczy to środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 5. W sprawie niniejszej okres próby oraz następujące po nim 6 miesięcy o których mowa w art. 76 § 1 k.k. upłynęły w dniu 7 stycznia 2007 roku. Z danych o karalności oskarżonego wynika także, iż orzeczone tym wyrokiem grzywna oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zostały już wykonane (odpowiednio w dniu 24 lutego 2006 roku oraz 7 lipca 2008 roku). Do wykonania pozostawałby jedynie środek

karny w postaci świadczenia pieniężnego zgodnie z art. 76 § 2 k.k. „tamujący” ewentualne zatarcie skazania, lecz przy uwzględnieniu normy art. 103 § 2 k.k. w zw. z art. 103 § 1 pkt 3 k.k., z dniem 7 lipca 2014 roku doszło do przedawnienia wykonania tego środka karnego, co zgodnie z art. 76 § 2 k.k. powoduje, iż nie zachodzi żaden z warunków „blokujących” zatarcie skazania, a określonych w tym przepisie. Skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 czerwca 2004 roku (sygn. akt III K 1123/02) uległo zatem zatarciu z mocy prawa. Z tego też zapewne względu, skazanie na które powołuje się w apelacji prokurator nie figuruje w informacji krajowego rejestru karnego o oskarżonym.

Niezależnie jednak od powyższego ma rację apelujący prokurator, gdy wskazuje, że orzeczona wobec P. G. kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nosi cechy rażąco niewspółmiernej łagodności. Zasadnie argumentuje oskarżyciel, orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, jak również, że brak jest w realiach sprawy podstaw do sformułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Waga okoliczności oskarżonego obciążających w żadnym wypadku nie równoważy tych okoliczności, które poczytać można na jego korzyść. Obciąża oskarżonego fakt, iż czynu tego oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. polegające na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości pomimo uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k.. Okoliczność ta nakazuje znacznie wyżej ocenić stopień lekceważenia przez oskarżonego obowiązujących norm prawnych, w tym prawomocnego wyroku sądowego oraz zawartego w nim zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który to zakaz nie bez powodu wyrokiem Sądu Rejonowego wydanym w sprawie IX K 1050/11 orzeczony został na okres lat sześciu. Kiedy mijający pojazd oskarżonego radiowóz policyjny zawrócił udając się za kierowanym przez oskarżonego samochodem, P. G. przyspieszył uderzając w znak drogowy. Nie bez znaczenia obciążającego dla oskarżonego pozostawać musi nadto fakt, iż czynu w związku z którym orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do którego oskarżony nie zastosował się, dopuścił się on prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony został wobec oskarżonego w związku z kolejnym naruszeniem zasady trzeźwości w ruchu drogowym. Tym bardziej surowsza winna pozostawać reakcja karna na zachowanie polegające na niezastosowaniu się do orzeczonego wobec oskarżonego zakazu. Dopuszczając się popełnienia przypisanego jego osobie przestępstwa oskarżony nie znajdował się w szczególnej sytuacji motywacyjnej, która jeśli nawet nie ekskulpowала jego osoby, to przynajmniej umniejszała choćby w pewnym tylko zakresie winę P. G..

W tym stanie rzeczy okoliczność łagodząca w postaci przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconego mu czynu nie może w sposób istotny zniwelować wpływu, jaki na wymiar kary posiadają okoliczności oskarżonego obciążające. Waga przyznania się do popełnienia przestępstwa musi dodatkowo pozostać umniejszona faktem, iż w okolicznościach faktycznych sprawy, kiedy to został oskarżony przez funkcjonariuszy policji podczas popełnienia przestępstwa zatrzymany nie posiadając przy tym uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconego mu czynu stanowi nie tyle wyraz wyłącznie jego dobrej woli, choć ta, w przypadku każdego przyznania się do popełnienia zarzuconego czynu istnieć musi, lecz także nie mogących budzić wątpliwości okoliczności sprawy w postaci nie stosowania się przez oskarżonego do orzeczonego wobec niego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie zmieniając zatem ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy dokonał Sąd Okręgowy odmiennej ich oceny w zakresie w jakim ocena ta posiadała wpływ na zastosowaną represję karną należną w związku z popełnionym przez oskarżonego czynem.

Nie jest trafne twierdzenie Sądu Rejonowego, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozostawać będzie wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zaś zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa. Przywołana przez sąd na uzasadnienie swojego stanowiska dotychczasowa niekaralność oskarżonego za przypisane jego osobie zaskarżonym wyrokiem przestępstwo z art. 244 k.k., choć trafna gdy zważy się na zaistniałe w dacie orzekania w pierwszej instancji zatarcie skazania za przestępstwo wyczerpujące znamiona z tego przepisu, pozostaje tylko jedną z okoliczności, które w aspekcie dotychczasowego trybu życia oskarżonego należy przy orzekaniu w niniejszej sprawie uwzględnić. Wymierzając oskarżonemu karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie wziął Sąd Rejonowy bowiem pod

uwagę dotychczasowej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. oraz płynących z tego skazania negatywnych dla oceny osoby oskarżonego konsekwencji, które w uzasadnieniu niniejszym Sąd Okręgowy już wskazał.

Okoliczności oskarżonego w realiach niniejszej sprawy obciążające prowadzić muszą do wniosku, że nie daje on rękopisami pozwalającej na przyjęcie, że pomimo orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie popełni po raz kolejny przestępstwa. Już w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach (sygn. akt IX K 1050/11) w której skazany on został za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. nie dopatrywał się sąd okoliczności uzasadniających orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony jednak pomimo skazania wspomnianym wyrokiem na bezwzględną karę pozbawienia wolności i korzystania w związku z tym z dobrodziejstwa odbywania kary w systemie dozoru elektronicznego zlekceważył orzeczone wobec jego osoby tym samym wyrokiem zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Skoro orzeczona już raz kara pozbawienia wolności w formie bezwzględnej nie wywołała w postawie oskarżonego oczekiwanych rezultatów, to nie sposób aktualnie przyjąć, by kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mogła rezultaty takie wywołać. Reakcja na zachowanie takie, jakie było udziałem oskarżonego musi nieść ze sobą odpowiedni poziom represji, musi być stanowcza nie tylko ze względów prewencji indywidualnej tak, by nie utrwałać wręcz w oskarżonym poczucia, że nie dotknie go poważna dolegliwość w związku z popełnianymi przez niego czynami, lecz także prewencji generalnej mającej na celu spowodowanie przeświadczenia o nieopłacalności naruszania porządku prawnego w sposób w jaki uczynił to oskarżony. W tych okolicznościach trudno oczekiwać, iż wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania osiągnie cele kary.

Orzekając o karze w realiach niniejszej sprawy mieć trzeba na względzie fakt, iż zachowaniem swoim naruszył oskarżony także dobro prawne w postaci interesu wymiaru sprawiedliwości. Zachowaniem swoim dowiódł oskarżony lekceważącego stosunku wobec wyroku sądu. Dowiódł oskarżony także i tego, że orzeczona wobec jego osoby kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podobnie jak i orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych nie zrobiły na oskarżonym żadnego wrażenia i nie odniosły pożądanego społecznie rezultatu w postaci zmiany jego stosunku do porządku prawnego, a wręcz przeciwnie, po raz kolejny porządek taki P. G. naruszył. Pobląkanie oskarżonemu w takich okolicznościach niemalże pozbawiałoby sensu prowadzonych postępowań karnych, skoro następnie nie byłyby surowo egzekwowane orzeczone w wyrokach Sądu zakazy. Jeżeli zatem wyroki przez sądy wydawane mają na celu odniesienie jakiegokolwiek skutku wobec osoby sprawcy, to tylko poprzez odpowiednie karanie wszelkich przejawów niestosowania się oskarżonych do środków karnych oraz kar w wyrokach tych orzekanych.

Znaczne nasilenie okoliczności obciążających nie dało zatem sądowi podstaw do przyjęcia, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zaś do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Nie sposób bowiem wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminalną wobec oskarżonego. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Mając zatem na względzie powyższe, uchylił sąd zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełnia przy tym wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 k.k. Tak wymierzona oskarżonemu kara z pewnością nie przekracza stopnia winy. Odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również spełnia swoje cele zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Konsekwencją uchylecia orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności stało się również uchylene zawartego w punkcie 3 wyroku rozstrzygnięcia o karze grzywny z mocy art. 71 § 1 k.k., która to kara orzeczona być może wyłącznie obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Nie dopatrując się okoliczności uzasadniających zwolnienie oskarżonego od zapłaty kosztów procesu zasądził sąd od P. G. na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje w kwocie 120 złotych oraz wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych.